

005 LA PROMESA

Ha passat més aviat del que esperàvem. Sort que aquell dia entre copes en vàrem parlar. Mig en broma, mig en serio. Potser més en serio que no pas en broma. Puc assaborir l'aspror d'aquella cervesa de tan present com la tinc. Fins i tot, la seva gelor, com a cada glop em refrescava d'endins cap en fora. Era una tarda d'estiu, l'olor de gessamí acaronava els meus sentits. La llum s'estenia infinita, atorgant un color daurat a tot el que m'envoltava. Rèiem i brindàvem per un futur possible. Ens vam fer una promesa. I ara sóc aquí. M'he quedat a darrera fila i observo l'inici de la celebració com si assistís a un teatre. Perfums secs es barregen amb fragàncies florals. El públic va entrant. Cada un d'ells agafa seient, és l'únic espectacle on la gent no corre a buscar els millors llocs. Les entrades tampoc no són numerades. De fet, és entrada lliure. Això sí, el vestit, tot i no ser d'etiqueta, sí que està ben definit: cap color estrident trenca l'harmonia d'un cromatisme de tardor, gairebé d'hivern. Alço el cap, no tan sols la vista. No en tindria prou per copsar l'alçada impressionant dels murs que em rodegen. Malgrat la fredor del moment, les noves estufes de butà, com les de les terrasses de la Plaça de la Font, escalfen prou bé la sala. Tot i amb això, no aconsegueixen donar el caliu desitjat. Sembla que s'hi hagi de projectar una pel·lícula en tres dimensions, tothom porta ulleres. Seients a banda i banda d'un ampli passadís central van omplint-se cada cop més. No pensava pas que hi hagués tanta gent. De tots, crec que jo dec ser l'única que ha vingut per invitació explícita del protagonista.

Ell encara no ha arribat, sempre fa tard a tot arreu, fins i tot avui ja veig que serà el darrer en entrar. Mentre no arribi, m'entretinc a mirar el decorat. Com que és el primer cop que vinc, no sé si l'han posat per a l'ocasió o sempre està així de guarnit. És prou pintoresc. Grans i majestuoses escultures s'emplacen al llarg dels passadissos laterals. Fosques i curioses pintures cobreixen bona part dels murs. Em ve la cap un escenari ben diferent, el museu de l'Orangerie de París. El vàrem visitar deu fer uns sis anys, hi ha un gran banc oval disposat al bell mig de cada sala, on vam seure una bona estona. Recordo la suavitat de la seva ma sobre el meu genoll nu, mentre contemplàvem els nenúfars de Monet. M'hi vaig quedar embadalida. La gamma de verds , blaus i rosats m'atrapava. No trobava el moment d'aixecar-me, cada pinzellada m'atrapava. Però aquí, en aquesta sala, realment jo no m'hi quedaria a contemplar-les més del temps que precisa una ullada. Tot i què, déu ni do, hi ha disposades tres o quatre rengleres de bancs davant de cada pintura. Deuen tenir el seu públic. En canvi, trobo original aquesta il·luminació, subtil, de centenars de petites llànties repartides per tot el recinte. Li confereixen una màgica i delicada llum de mel. Una calidesa desitjada que m'acompanya.

Ja entra! Tothom dret, ningú no es gira. Esperava que seria l'atenció de totes les mirades. Però ningú no gosa girar-se. Xavier avança lentament cap a l'entarimat principal, flanquejat per un parell d'homes de mitjana edat als que no havia vist mai. Tenen bona planta, vesteixen pantaló i americana gris marengo. Mostren posat seriós i no el perden de vista.

Tothom seu. Li vaig fer una promesa i ara és l'hora de complir-la. No em puc tirar enrere. Em trec l'abric negre, em frega els genolls i el deixo al seient. Porto el vestit de vellut vermell que em va regalar. Em sento una rosella en un camp de blat cremat. Els de la meua vora em miren amb desaprovació. Demano a dues persones del meu costat que em permetin passar cap al passadís central. Arronsen les cames a desgrat i també l'expressió de la cara. A mesura que els meus talons retronen mentre avanço, a banda i banda, rostres de refús em metral·len amb la mirada. Ara sí, ara tots els caps es giren al meu pas. Arribo davant de tot, pujo els dos esglaons que em separen del meu lloc. El perfum de clavells, lliris blancs i clavellines malva m'impregna fins al moll de l'os. Noto petites gotes de suor sobre el meu llavi superior. Percebo com l'escalfor del vermell del vestit s'escampa pel meu rostre. Ja hi sóc. Em giro, tinc un nombrós públic al meu davant que, amatent, segueix cada un dels meus moviments. Una forta olor a encens m'envaeix amb tanta intensitat que noto un lleu mareig. Respiro. Obro el micròfon. El moment ha arribat. Li ho vaig prometre. Se'm fa un nus a la gola. No se si podré articular paraula. Ara la funció ja ha començat. He d'actuar.

Bon dia, em dic Núria i parlo en nom del Xavier. En primer lloc vull agrair la nombrosa presència; n'estem molt contents. No esperàvem pas que fos tan multitudinària. Per sort el local és prou gran, la qual cosa ens permet fer un pisolabis en acabar l'acte, al qual tots esteu convidats. Crec que ningú dels aquí presents no em coneix. Tret d'algú altre amb qui potser hem coincidit. Ara no em vull allargar. Abans de donar pas a la veu d'en Xavier, em presentaré,

com he dit, sóc Núria, Núria Ferran. La seva amant, millor dit, el seu amor secret al llarg dels darrers vint-i-dos anys.

Un murmuri omple la sala. El cor em batega accelerat. Les mans em tremolen. Obro l'iPad. Premo *play*. La veu de Xavier ressona amb força: —Se que això sorprendrà, o potser no. Sovint els sentiments no segueixen les normes establertes. La Núria ha estat el meu gran amor. He viscut amb ella petits bocins de vida, malgrat no l'he pogut viure completa— De fons, l'ària del darrer acte de Turandot de Puccini, *Nessun Dorma*, envolta la caixa de fusta on ell reposa. Sento la humitat d'una llàgrima que corre rostre avall. Ara tothom pot sentir la seva declaració d'amor. Jo he complert la promesa. Ell la seva: que abans d'abandonar aquest món, ho faria públic.